

УДК 811.134.2'366.584'37

ЗАСОБИ ВИРАЖЕННЯ ФУНКЦІОНАЛЬНО-СЕМАНТИЧНОГО ПОЛЯ ПРОСПЕКТИВНОЇ МОДАЛЬНОСТІ В СУЧАСНІЙ ІСПАНСЬКІЙ МОВІ

Кіркowska І. С.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара

У статті досліджено граматичні засоби актуалізації категорії футуральності в сучасній іспанській мові. Виявлено основні види проспективної модальності, що притаманні кожній граматичній формі. Змодельовано функціонально-семантичне поле футуральності із окресленням перетину макрополя *Futuro* з іншими мікрополями структури мови як реалізаторами проспективної модальності.

Ключові слова: функціонально-семантичне поле, футуральність, проспективність, індикатив, імператив, субхунтиво (або бажальний спосіб).

Kirkovskaya I. S. Средства выражения функционально-семантического поля проспективной модальности в современном испанском языке. В статье исследованы грамматические средства актуализации категории футуральности в современном испанском языке. Выявлены основные виды проспективной модальности, свойственные каждой грамматической форме. Смоделировано функционально-семантическое поле футуральности в современном испанском языке с указанием пересечений макрополя *Futuro* с другими микрополями структуры языка в плане проспективной модальности.

Ключевые слова: функционально-семантическое поле, футуральность, проспективность, индикатив, императив, субхунтиво (или изъявительное наклонение).

Kirkovska I. S. Functional-semantic field of prospective modality and the modes of its expression in the modern Spanish language. The purpose of the paper is a systematic and comprehensive analysis of prospective modality in contemporary Spanish, considering the peculiarities of the functioning of the modes of expressing modal meanings of prospectivity at the level of the language system. The purpose of the work identified the main tasks: to consider the grammatical means of prospective modality in the modern Spanish language; to consider the main types of modality which are typical for the future forms in modern Spanish; to model the functional-semantic field of the category of future on the material of the Spanish language.

The research investigated that the most successful form of presentation of the *Futuro* field is a model of functional-semantic field of the category of futurity, the construction of which involves the separation of the center – nexus, microfields and a periphery. The main value of the field method for linguistics can be explained by its integrative nature, the tracing of the process of expressing certain semantics (futurity) in various ways. In fact, functional-semantic field is an attempt to model the integration of lexical and grammatical unities / categories. Therefore, they are considered as integral fields. This approach is contingent on the fact that many phenomena of language have a field structure. Thus, future periods of the Indicative system of Spanish are characterized by two meanings: temporal and modal. Very often there is a phenomenon of displacement of the time meaning with the modal one.

Overall, at the level of linguistic semantics the category of future tense is transmitted as a semantic category of futurity which is defined as a deictic vector category. It expresses the relation of a described event with the time after the moment of speaking. Each microfield that forms the *Futuro* macrofield is formed by two categorical meanings (temporal and modal). The modal meaning is more frequent of two meanings of futural imperfect and futural perfect (modal and temporal) that can be key or dominant. The result of the interaction between the *Futuro* macrofield and the semantic zones of the *Presente*, *Preterito* macrofields, *Subjunctive* and *Imperativo* macrofields is the formation of additional categorical meanings that mainly become modal connotations in the discourse realization.

Key words: functional-semantic field, futurity, prospectivity, indicative mood, imperative mood, subjunctive (desirable) mood).

Постановка проблеми та обґрунтування актуальності її розгляду. У сучасному мовознавстві функціонально-семантичний підхід до вивчення мовних явищ став одним із провідних напрямів. Дослідження категорії проспективної модальності в сучасній іспанській мові вважаємо актуальним, оскільки ще й досі немає одностайності у визначенні сутності цієї категорії, виявленні її семантичної структури, не здійснено системний опис засобів вираження проспективної модальності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У сучасній лінгвістиці питання, пов'язані з проспективною модальністю в іспанській мові, пору-

шено в низці ґрунтовних досліджень, серед яких на особливу увагу заслуговують праці О. К. Васильєвої-Шведе, М. Б. Будильцевої, А. П. Денисової та К. В. Урсул.

Проблему інтерпретації значення пов'язують з функціонуванням системи тієї чи тієї мови. Функціонування мовної системи, що має певну структуру, є предметом досліджень функціональної лінгвістики, яка вивчає мовні процеси за допомогою об'єднання різнорівневих мовних засобів, базованих на певній семантичній категорії. Слідом за К. В. Урсул, вважаємо, що на сьогодні одним з найбільш ефективних методів дослідження процесів,

які відбуваються в мові, на рівні функціональної лінгвістики є метод функціонально-семантичного аналізу [4, 18].

Отже, в межах запропонованого етапу нашого дослідження спробуємо дослідити різнорівневі засоби проспективної модальності сучасної іспанської мови, що об'єднані єдиним семантичним ядром – віднесеністю дії до майбутнього.

Формулювання мети і завдань статті. Мета статті – системний і комплексний аналіз проспективної модальності в сучасній іспанській мові з урахуванням особливостей функціонування засобів вираження модальних значень проспективності на рівні мовної системи.

Мета роботи обумовила основні завдання:

– розглянути граматичні засоби проспективної модальності в сучасній іспанській мові;

– окреслити основні види модальності, які притаманні формам фут урума у сучасній іспанській мові;

– змодельювати ФСП категорії футуральності на матеріалі іспанської мови.

Об'єкт дослідження – висловлення з проспективною модальністю в сучасній іспанській мові.

Виклад основного матеріалу дослідження.

У морфологічній системі сучасної іспанської мови прийнято розрізняти такі способи: індикатив (Indicativo), субхунтив (Subjuntivo), імператив (Imperativo) і кондинціонал (або потенціал) (Condicional o potencial); існування кондинціоналу є суперечливим та слугує предметом розбіжностей між романістами [2, 157].

Дійсний спосіб (Modo Indicativo) зазвичай визначають як такий, що передає дію, яку мовець розглядає як реальну в теперішньому, минулому та майбутньому часі, до того ж наявність дії або стверджується або заперечується. Форми дійсного способу вживають у розповідному реченні (*oración enunciativa*, яке іменується за аналогією з відповідним судженням *aseverativa* або *declarativa*), а також у питальному або заперечному реченнях. Наприклад: *Se llama Quitapena, verás. El dueño es amigo mío (J. Goytisolo); El médico fue el primero en llegar (A.M. Matute); ¿Es usted don Lorenzo, el nuevo médico? – le dijo; No se trata de eso, Rafael. Bastaría con salvar lo que nos queda...* (J. Goytisolo) [2, 157].

Індикатив (дійсний спосіб) як спосіб реальності протиставляється субхунтиво (бажальному способу) як способу нереальності. Імператив (наказовий спосіб) до певної міри є доповненням субхунтиво, а кондинціонал, якщо все ж таки вважати його способом, посідає проміжне місце між індикативом і субхунтиво [9, 234; 2, 157].

1. Presente

Зазвичай в іспанській мові розрізняють el Presente actual і el Presente habitual, які виражають дію протягом усього теперішнього часу, який не збігається з моментом мовлення, а лише пересікається з ним.

Теперішнє замість майбутнього (el Presente pro futuro) часто вживається з дієсловами руху: *salimos mañana...*, а також з граничними дієсловами, які виражають дію ніби в майбутньому, хоча йдеться про них у теперішньому, наприклад: *Soy un hombre. – ¡Un miserable! Acabemos : yo te niego a mi hija, yo te la*

niego. – ¡Pues yo la tomaré! No tomo más que lo que es mío (B. Pérez Galdós) [2, 140]. Іноді вживання теперішнього замість майбутнього надає дії додаткового модального відтінку *рішучості* або *впевненості*.

Одним із модальних значень Presente в іспанській мові є семантика *наказовості*, наприклад: *A las tres de la tarde en punto vas a la estación y te compras un billete para Barcelona.* Форма теперішнього часу для вираження дії в майбутньому вживається і в протазисі умовних речень першого типу, наприклад: *Si va, le daré una tarjeta con mi dirección y podremos ir los dos juntos, o con nuestras señoras...* (J. Goytisolo) [2, 141].

Дії, які мають здійснитися, можуть бути виражені не Futuro, а Presente, тобто формою теперішнього часу, не кажучи вже про вживання, яке має граматичний, а не стилістичний характер, форми Presente після *si* в протазисі умовного речення, наприклад: *¡Si me contesta usted con lágrimas y suspiros, me conmovirá, pero no me convencerá!* (B. Pérez Galdós); *El médico no se hace esperar. Se llama don Severino y es un viejo simpático, hablador, jovial; lleva al viajero adentro y le convida a galletas y a jerez: galletas, una lata honda, eterna; jerez, una botella. – Si se acaba ya pediremos más (C. J. Cela) [2, 141].*

2. Futuro simple

Часові форми майбутнього часу слугують для вираження дії, що має здійснитися. Оскільки з майбутнім часом пов'язана певна невпевненість, уява лише про вірогідність, тобто як про можливість, так і про неможливість здійснення дії, форми майбутнього часу мають доволі різну і подекуди яскраву модальну оцінку, наприклад: *Traéme la ropa, Garduña, ya que estará seca (P.A. de Alarcón); ¿Qué hora será? – Serán las tres.* Есперсен писав «...ми знаємо про майбутнє менше, ніж про минуле, а тому нам доводиться окреслювати його більш невизначеними фразами [3, 304]. Тієї самої думки дотримується Р. Ленц «El futuro en el fondo siempre es problemático aun cuando yo me inclino a considerarlo como necesario» [8, 442]. У такому вживанні модальне значення виступає на перший план, а часова співвіднесеність до майбутнього стирається, і дія може бути віднесена до теперішнього часу [2, 144].

З часовим значенням Futuro Simple вживається для вираження майбутньої дії, тобто наступного відносного моменту мовлення, наприклад: *Yo estaré allí después de media noche. Te diré lo que he resuelto y lo que debes hacer... Ya te contaré. Esto es largo y debe ser hablado. He jurado que esta ausencia de ti concluirá pronto, y concluirá. El corazón me dice que te veré. Maldito sea yo si no te veo (P. A. de Alarcón) [2, 144].*

Слід зазначити, що випадки вживання Futuro Simple у модальному значенні переважають та стосуються теперішнього моменту мовлення. Серед модальних відтінків найбільш вживаними є:

– вірогідність, наприклад: – *¿Dónde está Alejandro? – Estará en casa;*

– допустовість, наприклад: *será como dicen, pero;*

– наказ, спонукання, наприклад: *A las tres en punto vendréis a la reunión. ¡No lo harás!*

– ввічливий сумнів, пом'якшене заперечення, наприклад: – *Tu hijo es un sabio? – Lo será;*

– припущення, наприклад: *Supongo que mañana estaré en Barcelona;*

– спонукання, наприклад: Tú *repartirás* las armas;
– ввічлива форма, наприклад: Repuso el caballero con alegría – *será* el criado de Doña Perfecta (Pérez Galdós);

– здивування, розгубленість в питальному реченні, наприклад: – ¿*Será* posible lo que me cuentas?

Значення Futuro, безсумнівно, ближче до субхунтиво, ніж значення часових дієслівних форм теперішнього та минулого часу [9, 235]. На думку Рока Понса, субхунтив у багатьох мовах, наприклад в латині, часто вживається для вираження підпорядкування.

В іспанській мові, окрім форми простого абсолютного майбутнього часу індикатива (Futuro simple), існує і складна форма (Futuro compuesto) відносно майбутнього. У формі складного майбутнього виражається *вірогідність* у минулому, наприклад: Si, en mi segundo – afirmé señalando al techo – vive la querida del director de no sé qué ramo; una tal Felisa, que llaman la chocolatera... La *habrás oído* nombrar; la *habrás visto* alguna vez. Es guapa, un poquito ajada (B. Pérez Galdós). Futuro compuesto (o anterior) слугує для вираження передмайбутнього, тобто дії, яка передє іншої дії або моменту часу в майбутньому [2, 144].

3. Futuro compuesto

Futuro compuesto є маловживаною формою, яку використовують переважно в модальному значенні і досить рідко у часовому. Найбільш розповсюдженими модальними відтінками вживання Futuro compuesto є:

– припущення, наприклад: Suponemos que *se habrá solucionado* el caso.

– вірогідність виконання дії до певного моменту, наприклад: Para el quince de octubre *habremos terminado* este trabajo.

– здивування з приводу дії у минулому, наприклад: ¿*Se habrá visto* cosa igual?

4. Condicional simple

Обидві форми кондіціонала (Condicional) деякі граматисти розглядають як форми майбутнього часу. Наприклад, Хілі і Гайя називає Condicional гіпотетичним майбутнім (el futuro hipotético) [7, 146]. Кондіціонал дійсно може мати значення майбутнього відносно минулого, наприклад: Sabía que Antonio la *mataría*. Estaba segura de que la *mataría*. Le conocía bien (A. M. Matute); Total, que nos despedimos en la calle de Goya, acordando que me *convidaría* el lunes proximo, y que no *iría*; al otro lunes debia ir retirándome un ratito después de comer (B. Pérez Galdós). А ось приклад вираження майбутнього відносно теперішнього: – Mira lo que te digo, muchacha : este año *bajarás* a la fiesta. ... Así es. Bien *tendrás* danza y baile, Eloisa. ¡Malo *será* que no encuentres buen novio ! ... Y, de éstas, pronto *celebraremos* bodas. ¡Te aseguro que te *haré* buenas bodas, Eloisa ! (A. M. Matute).

Одним із найбільш суперечливих питань, пов'язаних з граматичною категорією способу і проблемою модальності, визнають питання про кондіціонале, так званий умовний спосіб (Condicional) в іспанській мові. Згідно з обґрунтованою думкою низки граматистів [5; 7 та ін.], іспанський кондіціонал – це не справжній спосіб, а один з часів індикатива, який слід було б назвати гіпотетичним майбутнім (futuro hipotético). Про те саме йдеться

в Проекті нової академічної граматики іспанської мови: «Desaparece también el modo condicional (*amaría, temería, partiría*), que se incorpora como un tiempo más, al modo indicativo» [6, 206]. Його основне значення – майбутнє щодо минулого, наприклад: Ella creyó un día que Daniel *sería* capaz de interpretarlos en su piano; Supo el porqué de su rotunda afirmación de que no *volvería* allí (C. Laforet) [2, 160].

У модальному значенні Condicional simple вживається для вираження:

– припущення, вірогідності, можливості дії, наприклад: Madre: Que me *gustaría* que fueras una mujer. No te *irías* al arroyo ahora y *bordaríamos* las dos cenefas y perritos de lana (García Lorca);

– ввічливої форми, наприклад: *Desearía* verle a usted. ¿No *tendría* usted una novela que me prestaste? (Valle Inclán);

– приблизної кількості (при визначенні часу, віку тощо), наприклад: *Serían* las tres de la tarde cuando cayó en la zanja, herida en una pierna (Pérez Galdós);

– обумовленої дії; в цьому випадку Condicional simple вживається у головному реченні умовного періоду й виражає наслідок, який передбачається, наприклад: ¡Si el viento pudiera hablar, cuántas cosas *diría*! (C. Argonada).

При цьому Condicional simple переважно виражає дію, яка стосується теперішнього чи майбутнього (точніше – одночасне або подальше відносно моменту висловлювання).

Значення кондіціонала зближують його з субхунтивом, наприклад його вживання в аподозисі умовних речень, наприклад: Si yo no *vigilara*, ¿qué *sería* de tí y de mí? (B. Pérez Galdós) [2, 160].

5. Subjuntivo

Хілі і Гайя розділяє субхунтив на Subjuntivo potencial та Subjuntivo optativo [7, 133]. На думку Рока Понса, кондіціонал знаходиться на півдорозі між індикативом та субхунтивом [7, 234]. Він вважає, що те саме можна сказати і про futuro, яке за своїм значенням із усіх часових форм найближчим є до субхунтива. На близькість дієслівної форми майбутнього часу (Futuro) і бажального способу (Subjuntivo) вказують багато дослідників (Рока Понс, Криадо де Валь та ін.): обидві дієслівні форми відносять дію до майбутнього, але вираження його часовою формою майбутнього часу (Futuro) є більш об'єктивним. Іспанські форми – tomaré, temeré, escribiré та інші виникли із перифраз з модальним значенням, наприклад: ir a + inf. o inf. + haber («el Campeador dexas las ha en vuestra mano»).

За Р. Ленцом, який розрізняє три способи: індикатив, субхунтиво та імператив, субхунтиво з логічної точки зору поділяють на *dubitativo* та *operativo*. Індикатив, на думку Р. Ленца, виражає факти як реальні (асерторичні, ствердні судження). Субхунтиво та імператив – факти як такі, що існують лише в нашій уяві. Дубітатив розглядає факти, що уявляються як сумнівні або просто можливі (проблематичні судження). Оптатив та імператив – як бажані або необхідні (аподиктичні судження, тобто такі, що виражають необхідний зв'язок речей і явищ, на відміну від асерторичних, які стверджують факти, але не виражають їхньої логічної необхідності).

Основними дубітативними значеннями Subjunctivo є:

– наказ, наприклад: *Ordeno que todos vengan a tiempo*;

– прохання, наприклад: *Le ruego que devuelva el diccionario al maestro*;

– побажання, наприклад: *Quiero que me esperéis*;

– вимога або заборона, наприклад: *El médico prohíbe que le demos bombones*;

– радість, наприклад: *Me alegra que todos ya estén aquí*;

– жаль, наприклад: *Ella lamenta que no podamos visitarla*;

– жах, наприклад: *Me espanta que su estado de salud se agrave*;

– сумнів, недовіра, наприклад: *Pongo en duda que lo diga*.

Семантичним ядром, що передає Subjuntivo, залишається семантика спонукання до здійснення дії. На відміну від часових форм індикативу, форми субхунтивно не мають певним чином вираженого часового значення. Так, імперфект може відноситись до будь-якого часового періоду – теперішнього та майбутнього, наприклад: *Rafael debía pasar la noche fuera y ordené a Herminia que no me despertase bajo ningún pretexto* (J. Goytisolo); *A media tarde, conseguí que me depositaran frente al Central* (J. Goytisolo); *Magda quería que fuera a su casa a jugar a las siete y media pero me cerré a la banda y dije que deseaba estar sola* (J. Goytisolo) [2, 165].

Форми майбутнього часу бажального способу в сучасній іспанській мові фактично не вживаються. Окрім дії, яка має відбутися, Futuro може виражати дію з різними модальними відтінками, які іноді приглушають основне значення дії, що не здійснилась (в минулому), не здійснюється (в теперішньому), але здійснення якої очікується в майбутньому. Модальний відтінок можливості або поступки, наприклад, відноситься до теперішнього часу (*serán las cinco*) або у відповідь як ствердження *él es sabio – lo será* (Це так?). Дієслівна форма теперішнього часу може при описі дій, які відбулись у минулому, для більшої жвавості оповідання та наочності представити їх нібито такими, що відбуваються в момент мовлення, зараз (так зване *Presente histórico*) [2, 145].

6. Imperativo

Імператив, у розумінні Р. Ленца, відрізняється від оптатива своєю великою силою, ще й тим, що він завжди містить безпосередній наказ, який віддають 2-й особі. Імператив ніколи не вживається в заперечній формі. Ідею заборони експлікують форми оптатива із запереченням [8, 436–437; 2, 160].

В іспанській мові, як і в інших західнороманських мовах, розбіжності між значеннями способів не зовсім чіткі. Наприклад, як і в латині, так і в іспанській мові наказ виражається за допомогою імператива (форма наказового способу), якщо наказ має ствердний характер, наприклад: *Vete, vete, vete ya – gritó ella señalando la puerta con enérgico ademán* (B. Pérez Gladós); *Ven. Es por aquí* (J. Goytisolo). *Dime. Te escucho*; і субхунтивно (форма бажального способу), якщо він заперечний. Наприклад: *Calla. No digas eso; Detente i Huyamos... no detengas... estoy loco* (B. Pérez

Gladós). Так, в іспанській мові зберігається т.зв. прогібітив – позначення негативного наказового способу, тобто такого, що виражає заборону [2, 157].

Бельо визначає *Presente* як «співіснування ознаки (= присудка) з моментом мовлення» [5, 210; 2, 139]. Р. Ленца не задовольняє визначення Бельо, і він додає, що дієслівна форма теперішнього часу передусім означає звичайну дію (*une acción habitual*), періодичну або тривалу, без обмежень у часі і т. ін. [2, 141].

Імператив може виражати такі модальні значення:

– наказ, наприклад: *Sal del aula*;

– спонукання, наприклад: *Escribe esta palabra*;

– прохання, наприклад: *Cerrad, por fafor, la puerta*;

– безпосереднє звертання до співрозмовника, наприклад: *Ven aquí*.

При цьому форми третьої особи, що супроводжуються спеціальними займенниками *usted, ustedes*, виражають значення ввічливої форми, наприклад: *Escribanolo ustedes*. Перша особа множини експлікує модальне значення спонукання до дії, у якій бере участь і сам мовець: *¡Escribamos estas palabras!* Найвіддалішою формою представлення поля *Futuro*, на нашу думку, є модель функціонально-семантичного поля категорії футуральності (далі ФСП), побудова якого передбачає виокремлення в ньому центра – ядра, мікрополей та периферії. Основна цінність методу поля для лінгвістики полягає в його інтегровальному характері, простежуванні процесу вираження певної семантики (у нашому випадку футуральності) за допомогою різних засобів. ФСП є, по суті, спробою моделювати інтеграцію лексичних та граматичних єдностей/категорій. Тому їх розглядають як інтегральні поля [1, 40]. Такий підхід зумовлений тим, що багато явищ мови мають польову структуру.

Макрополе *Futuro* в іспанській мові представлено шістьма мікрополями: мікрополем *футурального імперфекта*, що передається формою *Futuro Simple*; мікрополем *футурального перфекта*, що передається формою *Futuro Compuesto*; мікрополем *Presente*, що передається відповідною формою, мікрополем наказового способу разом із формами *Imperativo* та *Subjuntivo* і, нарешті, мікрополем субхунтива із формами *Presente de Subjuntivo* та *Futuro de Subjuntivo*. Кожне з мікрополів утворює зони перетину із сусідніми полями – семантичні зони.

Так, форма футурального імперфекта виражає необмежену дію та здатна утворювати семантичну зону перетину зі значенням гіпотетичності з мікрополем *Субхунтива*, наприклад: *Usted tiene mala cara, ¿no tendrá fiebre?*

Семантична зона зі значенням волевтивної модальності утворюється на межі мікрополів футурального імперфекта та мікрополя *Імператива*, наприклад: *Ya no lanzará hablar en voz alta aquí*.

Форма футурального перфекта має зони перетину із мікрополем *Претеріто*. Насамперед це семантична зона зі значенням темпоральності, наприклад: *Mañana a estas horas habrá llegado en Nápoles, pensó para animarse*.

Отже, ми бачимо, що для майбутніх часів системи Індикатива іспанської мови характерною є наявність двох значень: часового та модального. Часто спостерігається явище витіснення часового значення модальним.

Таблиця 1

ФСП категорії футуральності у сучасній іспанській мові

Грамаітичні форми мікрополів <i>Futuro</i>					
Futuro simple	Presente	Futuro compuesto	Conditional o Potencial simple	Presente de Subjuntivo / Futuro de Subjuntivo	Imperativo / Futuro simple / Subjuntivo (в заперечній формі)
Семантичне ядро					
Абсолютний характер дії в майбутньому	Одночасність моменту мовлення	Відносність майбутньої дії	Слідування в минулому	Спонування до дії в майбутньому	Спонування до дії в майбутньому
Темпоральність					
Спрямованість дії в майбутнє	Одночасність моменту мовлення, спрямованість дії в майбутнє за наявності обставини часу чи контексту	Дія, спрямована у майбутнє в майбутньому	Наступність у минулому	Дія, спрямована в майбутнє	Дія, спрямована в майбутнє
Аспектуальність					
Імперфектна	Одночасність моменту мовлення	Перфектна	Перфектна	Імперфектна	Імперфектна

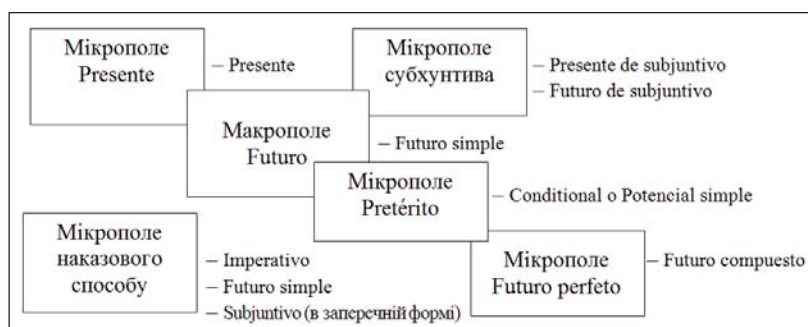

Рис. 1. Перетин макрополя Futuro з іншими мікрополями структури мови в плані проспективної модальності

Висновки та перспективи подальших досліджень. Категорію майбутнього часу на рівні мовної семантики в сучасній іспанській мові реалізує семантична категорія футуральності, яку визна-

чають як дейктичну векторну категорію, що виражає відношення описуваної події до часу після моменту мовлення про неї. Кожне з мікрополів, яке утворює макрополе *Futuro*, формується двома категоріальними значеннями – темпоральним і модальним. З-поміж двох значень форм футурального імперфекта та футурального перфекта – модального та темпорального – домінантною найчастіше постає модальне значення. Наслідком взаємодії макрополя *Futuro* із семантичними зонами макрополів *Presente*, *Preterito* та макрополя *Subjuntivo* є формування додаткових категоріальних значень, які під час дискурсивної реалізації здебільшого набувають модальної конотації.

ЛІТЕРАТУРА

1. Будильцева М. Б. О средствах выражения модальных значений возможности и предположительности в испанском языке в сопоставлении с русским / М. Б. Будильцева, А. П. Денисова // Вестник РУДН. Серия «Теория языка. Семиотика. Семантика». – 2012. – № 1. – С. 69–79.
2. Васильева-Шведе О. К. Теоретическая грамматика испанского языка: морфология и синтаксис частей речи / О. К. Васильева-Шведе, Г. В. Степанов. – М. : Высшая шк. 1990. – 301 с.
3. Есперсен О. Философия грамматики / Отто Есперсен. – М. : Изд-во иностр. л-ры, 1958. – С. 229–304.
4. Урсул К. В. Поле времени в структуре языка: концептуальный анализ (на материале испанского языка) : дисс. ... канд. филол. наук : спец. 10.02.19 «Теория языка» / Кристина Васильевна Урсул. – М., 2016. – 148 с.
5. Bello A. Gramática de la lengua castellana / Andrés Bello, Rufino Cuervo. – Buenos Aires, 1960. – P. 174–210.
6. Esbozo de una nueva gramática de la lengua española: Real Academia Española. – Madrid, 1973. – P. 206–260.
7. Gili y Gaya S. Curso superior de sintaxis española / Samuel Gili y Gaya. – La Habana, 1968. – P. 133–146.
8. Lenz R. La oración y sus partes / Rodolfo Lenz. – Madrid, 1944. – P. 304–437.
9. Roca Pons J. Estudios sobre perifrasis verbales del español / Josep Roca Pons. – Madrid, 1958; Introducción a la gramática. – La Habana, 1968. – P. 234–235.